

Cel mai iubit dintre pământeni Vol.3

Marin Preda

[Download now](#)

[Read Online](#)

Cel mai iubit dintre p?mânteni Vol.3

Marin Preda

Cel mai iubit dintre p?mânteni Vol.3 Marin Preda

Cel mai iubit dintre p?mânteni Vol.3 Details

Date :

ISBN :

Author : Marin Preda

Format :

Genre : European Literature, Romanian Literature, Academic, School

 [Download Cel mai iubit dintre p?mânteni Vol.3 ...pdf](#)

 [Read Online Cel mai iubit dintre p?mânteni Vol.3 ...pdf](#)

Download and Read Free Online Cel mai iubit dintre p?mânteni Vol.3 Marin Preda

From Reader Review Cel mai iubit dintre pământeni Vol.3 for online ebook

Paul Ispas says

Îi nici volumul 3 nu se lasă mai prejos. Preda ți se scrie mai bine decât majoritatea prozatorilor din România. Cu el lectura este o experiență, nu o poveste. Îți alegi, simți și trăiești. Ți e clar că întreaga lucrare nu este pentru oricine. Stilul lui Preda este foarte detaliat, dar fix detaliile acestea sunt cele care te fac să ai o relație cu povestea și cu personajele. Ele devin credibile și reale, evoluează o dată cu evenimentele iar modul în care Preda te face să gândești este atipic pentru cam orice proză românească.

O minune cum a fost publicată cartea în vremurile acelea, însă citind-o, se poate înțelege contextul și circumstanțele sunt atenuante.

Clar printre favorite!

Parascovia Belschi says

Cel mai iubit dintre pamanteni- greu de spus de ce am ales sa citesc această carte când aveam, cred, vreo 15 ani. Eram in liceu și aveam o profesoară tare bun la literatură și poate ea ne-a sugerat cumva lectura sau am gasit-o la biblioteca și mi-a plăcut titlul... nu mai știu. Auzisem că e o carte „mare” și trebuia numaidecât s-o trec la activ, doar că, în minte bine asta, nu am putut s-o înghit prea ușor din prima. Era o carte cu multe incluziuni și paranteze, ce descriau realitățile politice și sociale ale unor timpuri care nu prea mă interesau atunci, or, eu fiind în căutare de subiecte de dragoste arzătoare căutam să trec cu privirea ceea ce îmi plăcea prea plictisitor și lipsit de importanță, comparativ cu aventurile amoroase ale lui Victor Petrini. Mi-am zis atunci că imediat ce voi deveni independent, din punct de vedere economic, va trebui numaidecât să procur romanul pentru biblioteca mea, pentru plăcerea mea de a-l răsfoi ori de câte ori va fi nevoie, și nu pentru că înțeleseam eu mare lucru din el, ci pentru că eram mândră de mine că finisasem o astfel de carte „mare”. Și nu știu de ce mi-a luat atât timp ca să o cumpăr, cert e că până acum am mai citit câteva de Preda (îmi place stilul lui de a dispica firul in patru și de arăta obiectiv aceste așe) și nu numai, și simt că aș putea să văd cu alți ochi acest ultim roman al scriitorului român.

Și ca să scurtez (desi nu știu cum pot să scurtez ceea ce mă ține cu gândirea în priză de mai bine de o lună), romanul este o relatare a unei vieți așa cum putea fi ea în acei ani, și nu o viață a unui om obișnuit ci a unui intelectual-filozof, care prin ironie, sau nu, este, totuși, un om de rând în acele timpuri (ori poate și azi). Eroul principal, el fiind și naratorul, îți spune povestea dintr-o cameră de celulă de unde nu mai crede că are scapare, iar motivul pentru care este închis va fi dezvăluit cititorului abia în final. Și astfel, cu îndârjirea omului care nu mai are ce pierde, Victor Petrini face o disecare amănunțită a vieții sale adulte, în care trece prin focul a patru mari iubiri, care, de altfel, îi și determină cursul ulterior. E minunat cum o întâmplare sau alta îl face pe erou să apuce pe căi, pe care, recunoaște, le-ar fi putut evita în alte împrejurări, or, judecata de mai apoi este sortită a rămâne simplu regret și nu previziune, cum se întâmplă și în realitate.

De ce îmi place Petrini? El rămâne să-ți analizeze conștiința fărâșească sau a căuta răspunsuri: a trăit într-o perioadă pe care nu putea să o accepte și refuza conformarea prin negație (aici îl văd pe Preda și pe toți scriitorii ce și-au perstrat verticalitatea gândirii fărâșeșe se plieze unor cerințe de regim politic), dar și-a asumat sentimentele, pornirile, acțiunile sau lipsa acestora, gândurile (și uimitor cum descria el gândurile care te fulgeră într-o discuție, dar pe care nu le observi, le uiți sau le negi, naratorul având aici această dare să analizeze și să schițeze fiecare zâmbet, privire, mers, gest sau imitare a gestului), vorbele, ideile, și-a asumat tot ce a trăit. I-as fi citit cu plăcere cărțile -acea „Eră a ticăloșilor” sau „Gnoza”, și mi-a trezit pofta și de filozofie, deși, în programa obligatorie la facultate n-o prea înghițeam.

Mi-au plăcut mai mult chiar personajele secundare, episodice (Matilda –femeia caleidoscop, care avea blestemul ideilor; Vaintrub- dentist devenit peste noapte decan al facultății de filozofie, Vintilă- micul filozof de la deratizare, etc.), care veneau să completeze tabloul pestriț al poporului divizat, mi-a plăcut cu ce lipsă de părținare descria autorul pe fiecare, noi fiind liberi să alegem dacă îl placem sau îl ignorăm într-un final.

Savuram cu nesău acele pasaje, care mi se păreau atât de lungi și irelevante altădată și pe care, acum, le-am citit și recitat cu plăcere, vrând parcă să mă contopesc cu gândirea scriitorului (și cât de frumos folosește autorul perfectul simplu în care desface oare romanul transpunându-te peste acele timpuri și făcându-te să le vezi aievea). Apoi am admirat măiestria acestuia de a te atrage în lectură (fără a fi clișeu și plictisitor) prin tot felul de momeli: ”ei dar asta aveam să aflăm mai târziu...”, sau ”aveam să descopăr mai târziu acest adevăr trist”- ei când mai târziu? mă întrebam eu... Nu ai decât să citești și să vezi curiosul cititor.

Romanul este o descriere la rece a ceea ce au avut de suferit atâtea Români- înjosiri, foame, industrializare fără limite, rusificare, torturi și violențe fără judecată, și citind îmi puneam mereu întrebarea cum de i-au permis să-l publice (lui Preda), atunci când fierul era încă cald și regimul departe de a fi fost înlăturat. A fost o revoltă asupra nedreptăților ce au avut de suferit toți intelectualii români (și poți să regăsești personaje reale, doar că nenumite, ca Lucian Blaga printre cei a căror soartă le-a fost dată peste cap de o „ideologie nouă”), o revoltă absorbită în mii de exemplare imediat după scoaterea de sub tipare.

Alexandru Ungureanu says

”Zăpada înghețase și trosnea sub picioare. O lună de o albastră halucinantă lumina dinspre dealuri străzile orașului tăcut. Aerul rece și proaspăt mă îmbăta ca de o bucurie rară și secretă, iar eu știam ce e: deliciul vicios al singurătății! Eram liber, bogat, fără datorii, cu hambarele pline, iar marile scadențe, suferința fără speranță, moartea violentă, cum o sufereau în chiar acele clipe populații haotice de pe pământ, erau departe de mine. Iată, îmi spuneam ascultând visător ecoul pașilor mei în nopți, bucuria sau durerea nu sunt totdeauna fructul determinat al unor cauze determinate. Libertatea face să trăiască cu plenitudine totul, și atunci suferința în dragoste aduce din adâncuri bucurii străni și necunoscute, iar fericirea se colorează violent cu luminile infernului. Îndoiala ne trezește cugetul, producând în spiritul nostru certitudinea că existăm, gândire suverană și divină care ne supraveghează urâtul, ne alungă ranchiuna, lasă altora izbânzile și acceptă pentru sine înfrângerea”

Muna says

Trilogia dată nu mă îmbogățise cu nimic, așa cum nici nu mă fascinat lectura ei. Unicul regret este timpul pierdut pe niște cărți fără o temă, fără un subiect atrăgător și nici personaje memorabile. Îmi pare rău.

Carmen Movilă says

Si daca dragoste nu e... facem! :))
